

гваче ѳетіе-то, въ уста-та ся цѣди плюнка изъ шееть жлѣзицы, заровены у страны-ты и у дѣно-то на устнѣ-тѣ праздниѣ. Плюнка-та има да наквиаси здробенѣ-тѣ хранѣ, да ѣх размые и донейдѣ да ѣх разглоби и разлучи, та така да ѣх направи вкусенѣ. На плюнчено-то ѳетіе языкъ-тѣ тыкне въ гърло-то като ся опре на небо-то. Языкъ-тѣ доклѣ тыка така ѳетіе-то, накушя го та устѣца сладко, горчиво, кисело, люто и пр.

Отъ гърло-то ѳетіе-то минува покрай едно захлупаче, та слиза по пищевода, който е една дълга цѣвъ. Тога захлупаче, доклѣ измине ѳетіе-то, притваря дыхателнѣ-тѣ трѣбѣ, изъ които дохажда въздухъ въ бѣлый дробъ, та така не оставя да влѣзе въ неѣх нѣчто отъ ѳетіе-то. Нѣх понѣкога кога напр. ся смѣе чловѣкъ въ ѳденіе-то, пригоди ся та захлупаче-то не ся захлупи, и тогава малкы трошицы отъ хранѣ-тѣ заскоknятъ въ дыхателнѣ-тѣ трѣбѣ, а отъ това ни прѣсѣдне и ми ся закашлемъ и кашлемъ, до когато ги истыкамы навѣнъ изъ дыхателнѣ-тѣ трѣбѣ. По пищевода ѳетіе-то слѣзе въ стомаха или тумбака, който е едно мѣше, извѣтрѣ подплатено съ кожицѣ гладкѣ и рошява като кадифе. У тѣхъ кожицѣ сѣх укопаны тврьдѣ ситни жлѣзицы, които слѣзятъ, та отпущать потрѣбный за смиланіе-то сокъ, нареченъ *желудѣченъ* или *гастрическый*. Тоя сокъ ся цѣди изъ тѣх жлѣзицы само когато има у стомаха ѳетіе, и той състои повече отъ едно вещество, наречено *пепсинъ*, а то има хымическо свойство да расглобява съсыренѣ-тѣ вкиснѣтѣ бѣлѣачинѣ, колкото ѣх има у ѳетіе-то. Тогава ся начина у стомаха да ся вари ѳетіе-то при топлинѣ $37\frac{1}{2}^{\circ}$ по стоградуcный тономѣръ. ѳетіе-то хымическы ся расглобява на